

Jamsai

เคียงท่าน
ตั้งเคียงเรือ
ชุด ปี่ดาวอุฬาร

伴君如伴虎

โล่เขย่น 莫顏 เต๋น

พรทศน แบท

มากว่ารัก

คือทุกสิ่งที่ใช้มอบใจไว้ด้วยกัน

"ตรงนี้ไม่เคยมีใครแตะต้อง ไม่มีใครมอง" เขากลามเสียงเย็น

"ไม่...ไม่มีแน่นอน!" อันหลังหลงอยากจะแสดงท่าทีออกมาอย่างสุขุมคัมภีรภาพลัคน้อย
เสียดายน้ำเสียงที่ลั่นสะท้านได้ลดทอนพลังอำนาจลง ฟังดูแล้วคล้ายแมวน้อยชี้ขี้ลาดกำลังร้องคราง
เซวียนหยวนฉีคิดดูก็จริง เป็นสาวพรหมจารีหรือไม่ เพียงลูบลำภู่ ท่าที่ได้ตอบและสีหน้า
ท่าทางของนางล้วนแสดงออกมาอย่างชัดเจนถึงความเงอะงะกั๊ก

"เจ้าไม่มีหน้าอกไม่มีเนื้อหนัง จะสร้างความพอใจให้ข้าได้อย่างไร"

ยังจะติว่านาง คงเพราะรู้สึกว่ามันถูกดูถูก นางจึงห่มสุดตัว ได้ตอบอย่างไม่ยอมแพ้

"ใครบอกว่าข้าไม่มีหน้าอกไม่มีเนื้อหนัง นั่นเพราะข้ายังไม่โต กินให้มากอีกหน่อย บำรุงจน
อ้วนขึ้นแล้วก็มีหน้าอกมีเนื้อหนัง"

เขาตอบกลับ "อาศัยรูปโฉมโฉมพรรณของเจ้า กระทั่งหญิงขบร้องในजनของข้า เจ้าก็ยังเทียบ
ไม่ได้"

นางยังคงโต้กลับ "นั่นเพราะข้ายังเด็ก ผู้คนต่างบอกว่าสตรีว่าจะโตเต็มที่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง
สลับแปดครั้ง ข้าจะต้องยิ่งโตก็ยิ่งงามแน่นอน"

เขาก็บอกอีก "เจ้ากระทั่งจะทำให้บุรุษพอใจได้อย่างไรก็ยังไม่รู้"

นางก็โต้กลับอีก "ข้าเรียนรู้อยู่ได้ มีสตรีคนไหนบ้างเกิดมาก็รู้วิธีทำให้บุรุษพอใจ ก็ล้วนแต่
คลำหาวิธีด้วยกันทั้งนั้น"

มากกว่ารัก

เคียงท่านด้วเคียงเสือ ชุด ปีศาจอุ้มสม

ไม่เหยียน เขียน พรรคหอม แปเป

《伴君如伴虎》莫顏 (Mo Yan) 著

Copyright © 2017 Treetype Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2277-1

ภาพประกอบ 樹蔭

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

มากกว่ารักครั้งนี้ท่านนักอ่านจะได้พบกับผลงานของนักเขียนที่คุ้นเคยกันดีอย่าง 'ท่านโมเหียน' ค่ะ โดยครั้งนี้ขานกันมาให้ท่านนักอ่านได้อ่านกันอย่างจุใจถึงสามเล่มในชุด 'ปีศาจอุ้มสม' เป็นเรื่องเกี่ยวกับปีศาจตนหนึ่งที่ต้องรับหน้าที่ในการผูกวนสานความรักของมนุษย์จึงจะปลดคำสาปของตนเองได้

ซึ่งทั้งสามเล่มนี้จะอ่านแยกกันก็ได้ค่ะ แต่หากจะอ่านทั้งสามเล่มก็ขอแนะนำว่าให้อ่านเรียงกันดังนี้

1. เคียงท่านดั่งเคียงเสือ
2. คีนางดั่งคีนใจ
3. ครองปีศาจดั่งเคียงคู่

ในเล่ม 'เคียงท่านดั่งเคียงเสือ' นี้ เป็นเรื่องราวของ 'อันหลิงหลง' บุตรสาวขุนนางที่บิดาถูกข้อหาภัยกษัตริย์จึงต้องติดคุก นางจึงต้องปลอมตัวเป็นเด็กหนุ่มแล้วหลบซ่อนตัวอยู่ในหมู่ทาส จนพบเข้ากับ 'เหอกวน' ปีศาจที่อยู่ในปิ่นโดยบังเอิญซึ่งปีศาจตนนั้นได้พานางไปพบกับ 'เซวียนหยวนฉี' บุรุษคัมภีร์ร้ายที่นางต้องคอยรับใช้ และยังคงยั่วยวนเขาเพื่อหวังจะเกลี้ยกล่อมให้เขาช่วยเหลือครอบครัวด้วย

สุดท้ายแล้วอันหลิงหลงจะช่วยบิดาของตนเองได้หรือไม่ แล้วความรักที่มีปีศาจคอยชักใยอยู่เบื้องหลังนี้จะลงเอยอย่างไร ท่านผู้อ่านต้องร่วมติดตามกันแล้วค่ะ จะให้ครบรอบวรรณกรรมอ่านให้ครบทั้งสามเล่มนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * อันหลังหลง   คุณหนูสามสกุลอัน ฉลาดหลักแหลม นิสัยสุขุม คัมภีร์ภาพ อดทน รู้จักยับยั้งควบคุมตนเอง
- * เหมยทรงเซวียน   บุตรชายของหัวหน้าสำนักแพทย์หลวง พี่ชายที่สนิทกับ อันหลังหลง รักและหวังดีต่ออันหลังหลงอย่างจริงใจ
- * เซวียนหยวนฉี   ผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้าย มีอุปนิสัยไม่ไว้ใจผู้ใดง่ายๆ ระวังตัว ไม่ลุ่มหลงต่ออิสตรีใด
- * เทอกวน   ปีกาฉีเสื่อ มีดวงตารูปดอกท้อนำหลงไหล และมีรูปโฉมสง่างามเหนือมนุษย์ ถูกคาถาเขียนกักขังอยู่ในปีนังกัณม รอคอยคู่พันธมิตรเพื่อทำการผูกฆราวสนา ด้ายแดงให้มนุษย์ได้ครองคู่กัน เป็นการปลดปล่อยดวงวิญญาณเขาจากสิ่งกักขัง
- * กัวเยี่ยน   บุตรสาวของใต้เท้ากัว เป็นลูกน้องของเซวียนหยวนฉี มีวรยุทธ์เป็นเลิศ
- * อันผิงเส้า   บิดาของอันหลังหลง เดิมเป็นคนบดีใหญ่ ปรารถนาอยากเป็นขุนนางจึงใช้เงินซื้อตำแหน่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ภัยพิบัติได้ตกลงมาใส่สกุลฉันแล้ว! กล่าวกันว่าขณะออกจากราชการ
ฮ่องเต้ทรงพิโรธเป็นพินเป็นไฟ เมื่อเรื่องการเงินของกรมอากรขาดหายไป
สิบหมื่นตำลึงถูกเปิดโปงออกมา ในรายชื่อข้าราชการสำนักที่กรมอาญาจับกุม
มิได้ทำอันรวมอยู่ด้วย

ไม่นานอันหลังหลงคุณหนูสามสกุลฉันก็ได้รับแจ้งข่าว เหมยหรงเซวียน
ผู้ชื่นชอบในตัวนางนั่งรถม้าอย่างเร่งด่วนที่สุดมาบอกนางด้วยความร้อนใจ
ดุจไฟเผา

เหมยหรงเซวียนเป็นบุตรชายของเหมยคังหัวหน้าสำนักแพทย์หลวง
เขาศึกษาวิชาแพทย์มาตั้งแต่เด็ก มีวิชาความรู้ด้านการแพทย์ที่ยอดเยี่ยม
คอยติดตามบิดาไปตรวจรักษาให้ท่านฮ่องและก๊วยเฟยอยู่เสมอ วันหน้า
จะต้องเป็นผู้สืบทอดอาชีพของบรรพบุรุษ เนื่องจากต้องเข้าออกวังหลวง
อยู่บ่อยครั้ง จึงรู้ข่าวในวังรวดเร็วเป็นพิเศษ ชั้นที่น้อยคนหนึ่งที่เคยได้รับ

บุญคุณจากเหมยทรงเซวียนแอบส่งข่าวนี้ให้เขารู้

วันนั้นทันทีที่เขาทราบเรื่อง ในใจก็สั่นสะท้านอย่างรุนแรง แต่ภายนอกสงบนิ่ง พอออกจากวังได้ก็รีบเสียนม้าห้อยตะบึงมาหาหญิงงาม นำข่าวที่นำดีนตระหนกตกใจมาแจ้งแก่อันหลังหลง

อันหลังหลงเป็นคุณหนูสามสกุลอัน กำลังอยู่ในวัยแรกสาวที่สดใสดงงาม อายุสิบสี่ปีก็หน้าตาสะสวยรูปร่างสูงสะอิดสะเอ้งแล้ว พอนางได้ยินว่าบิดาถูกรุมอาญาคุมขังไว้ด้วยเหตุที่เงินสิบหมื่นตำลึงของกรมอากรอันตรธานไปทั้งที่ไม่มีปักปันหนีไปได้ ก็มีสีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นทุกข์ใจอย่างใหญ่หลวง

เรื่องที่น่ากังวลที่สุดได้เกิดขึ้นแล้ว แม้จะพูดไม่ได้ว่าสกุลอันของนางมีเงินเทียมทองพระคลังหลวง แต่ก็เรียกได้ว่ามั่งมีมหาศาล เป็นไปไม่ได้เลยที่ท่านพ่อจะโลภอยากได้เงินจำนวนนั้น เรื่องนี้เกรงว่าคงจะเป็นแผนการร้ายแน่นอน

นางนึกแค้นใจและเสียใจ คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายก็ยังคงเข้าไปก้าวหนึ่งไม่อาจช่วยท่านพ่อหลบเลี่ยงภัยพิบัติในครั้งนี้ไปได้

ตอนนั้นที่ท่านพ่อใช้เงินซื้อตำแหน่งขุนนาง ในครอบครัวมีเพียงนางที่คัดค้านหัวชนฝา นางรู้ดีว่าในแวดวงขุนนางล้วนแต่หน้าเนื้อใจเสือ ท่านพ่อเป็นปลาตัวอ้วนในสายตาของพวกขุนนาง ปลาอ้วนตัวนี้เข้าตาชาวประมงแล้วจะต้องถูกเชือดแน่นอน ด้วยเหตุนี้หนึ่งปีมานี้นางจึงตัดทอนท่านพ่อครั้งแล้วครั้งเล่าไม่ให้เข้าราชสำนักเป็นขุนนางเด็ดขาด

ตั้งแต่เล็กนางก็อ่านคัมภีร์ประวัติศาสตร์มาจนเข้าของ สติปัญญาเฉียบแหลมเหนือใคร ความคิดอ่านแตกต่างจากสตรีทั่วไปมาก นั่นเพราะ

ตอนนางอายุได้แปดขวบ มารดาเคยพานางกับพี่น้องที่เป็นหญิงไปไหว้พระที่วัดด้วยกัน ในตอนนั้นในวัดมีอุบาสิกาทูที่เที่ยวจาริกไปทั่วมาพักอาศัยอยู่คนหนึ่งนามว่าจิ้งกวน กล่าวกันว่าอุบาสิกานี้มีความสามารถอันปาฏิหาริย์ สามารถดูหน้าตาคนแล้วทำนายอนาคตได้

หลังจากอุบาสิกาจิ้งกวนพิจารณาหน้าตาของอันหลังหลงแล้วก็เชิญอันฮุยฮินเข้าไปในห้องพูดคุยกันเป็นการส่วนตัว บอกว่าบุตรสาวของนางผู้นี้เป็นคนมีบุญวาสนา ได้รับความคุ้มครองจากสวรรค์ในชีวิตจะได้พบเจอเรื่องแปลกประหลาด วันหน้าถ้าสกุลอันประสบภัยพิบัติ บุตรสาวผู้นี้จะช่วยแปรเปลี่ยนภัยพิบัติให้กลายเป็นเรื่องมงคล ดังนั้นจึงไม่อาจบรมสั่งสอนบุตรสาวผู้นี้เช่นเดียวกับเด็กหญิงทั่วไปได้

หลังจากอันฮุยฮินฟังแล้วก็เร่งรุดกลับมาปรึกษาหารือกับนายท่าน แต่นายท่านอันไม่เชื่อ เห็นว่าฮุยฮินของตนงมงาย คิดว่าอุบาสิกาจิ้งกวนผู้นั้นเห็นแก่ทรัพย์สินเงินทองของสกุลอัน จึงคิดจะประจบเอา ทว่าอันฮุยฮินกลับปักใจเชื่อไม่คลอนแคลน เมื่อสามีไม่เห็นด้วยจึงไปปรึกษาหารือกับอุบาสิกาจิ้งกวนที่วัดอีกครั้ง ในที่สุดก็ตัดสินใจส่งบุตรสาวมาอยู่ที่วัด กราบอุบาสิกาจิ้งกวนเป็นอาจารย์ และฝากฝังให้นางช่วยบรมสั่งสอน

หลังจากนายท่านอันทราบเรื่องก็เพียงแค้นหัวเราะออกมาคำหนึ่งอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ แล้วแต่ฮุยฮินจะตัดสินใจ ขอเพียงฮุยฮินพอใจก็พอ ด้วยเหตุนี้ตั้งแต่อายุแปดขวบอันหลังหลงก็มาพักอาศัยอยู่ที่วัดศึกษาเล่าเรียนกับอาจารย์

คุณหนูบ้านอื่นเรียนศิลปะการเย็บปักถักร้อย เล่นหมากล้อมตีตีพัน คัดอักษร วาดภาพ แต่ที่นางเรียนคือป็นต้นไม้ ว่ายทวนน้ำ

จับแมลง จับปลา ขณะที่คุณหนูบ้านอื่นกำลังอ่านจรรยาสตรี* สิ่งที่น่า
อ่านกลับเป็นพงศาวดารเกร็ดประวัติศาสตร์ รวมทั้งเรื่องแปลกมหัศจรรย์
สนุกสนานจากที่ต่างๆ ที่อาจารย์เล่าให้นางฟัง

ความรู้ที่อาจารย์สอนให้นางกว้างขวางมากมาย อันหลังหลังขึ้นชอบ
เป็นที่สุด เวลาอยู่บ้าน ผู้ใหญ่เอาแต่ห้ามนาง สิ่งนี้ทำไม่ได้ สิ่งนั้นก็ทำไม่ได้
ถูกจำกัดไปเสียทุกอย่าง แต่อาจารย์กลับไม่บังคับกะเกณฑ์อะไรนาง

ตอนกลางคืนอาจารย์พานางขึ้นเขาไปดูดาวและปรากฏการณ์
ธรรมชาติ บอกถึงหลักการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงของฤดูทั้งสี่และการ
โคจรหมุนเวียนของดวงดาวให้นางฟัง ตอนกลางวันก็ให้นางแต่งตัวเป็น
เด็กหนุ่ม พาไปเที่ยวดูโลกภายนอก ดูความทุกข์ยากของชาวบ้านและ
ชีวิตความเป็นอยู่หุงหาฟุ่มเฟือยของผู้มีอำนาจศักดิ์ พุดถึงความเศร้า
โศกจากการพลัดพรากและความปิตินดีที่ได้หวนกลับมาพบกัน เมื่อมี
วาสนาย่อมได้พบเจอกัน เมื่อสิ้นสุดวาสนาย่อมต้องแยกจากกันให้นาง
เข้าใจถึงกฎเกณฑ์เหล่านี้ของโลกมนุษย์

ภายใต้การอบรมสั่งสอนของอาจารย์ที่ไม่มีสิ่งใดมาผูกมัด อันหลังหลัง
ก็ค่อยๆ เข้าใจแล้วว่าตนมีชีวิตรอยู่ในโลกสองโลก...หนึ่งก็คือโลกที่นางมี
ฐานะเป็นคุณหนูสามสกุลอันซึ่งไร้อิสระและเต็มไปด้วยข้อบังคับ ส่วนอีก
โลกหนึ่งเป็นโลกที่เต็มไปด้วยอิสระ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับใจของตน

โลกใบนั้นกว้างใหญ่ไพศาล สายตาของนางก็เปลี่ยนเป็นกว้างและ
ยาวไกลยิ่งขึ้น เมื่อหัวใจใหญ่ขึ้นก็มีความบ้ำระห่ำมากขึ้น ด้วยเหตุนี้
อาจารย์จึงเริ่มสอนนางให้นั่งสมาธิ ชัดเกล้าความอดทน ให้นางมีนิสัยที่

* จรรยาสตรี เป็นหนังสือที่ปันเจา นักประวัติศาสตร์หญิงคนแรกของจีนในสมัยอันตะวันออกเขียนขึ้นมาเพื่อ
ใช้อบรมสั่งสอนในสิ่งที่สตรีพึงกระทำ

ข่มกลั้นได้ปล่อยวางไว้ มีแต่การรู้จักยับยั้งควบคุมตัวเองจึงจะมองเห็น
ทุกสิ่งได้ชัดเจน

เมื่อมองเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน จิตใจย่อมสงบนิ่ง เมื่อสงบนิ่ง ย่อม
มีอิสระไม่ถูกผูกมัด

ในวันเกิดอายุครบสิบสามของนาง อาจารย์ก็จากไป อาจารย์บอก
ว่าสิ่งที่ควรสอนนางก็สอนหมดแล้ว หลังจากนั้นนางต้องพึ่งพาสติปัญญา
ของตัวเอง

ในใจอันหลังหลงหวาดหวั่น อยากจะตามอาจารย์ไปทั่วทุกสารทิศ
ไม่ปรารถนาจะเป็นสตรีที่อยู่แต่ในเหย้าในเรือน นั่งรอคนมาสู่ขอ ถูกจำกัด
อาณาบริเวณให้อยู่แต่ในบ้าน ใช้ชีวิตเช่นนี้ไปทั้งชีวิต

อาจารย์กลับบอกนาง วาสนาความเป็นศิษย์อาจารย์ของพวกนาง
ได้หมดลงแล้ว ย่อมมีวาสนาใหม่รอนางอยู่ ก่อนจากไปอาจารย์ได้มอบ
คำพูดประโยคหนึ่งให้นาง บุปผาดอกหนึ่งคือโลกใบหนึ่ง* อย่าปล่อย
ให้จิตใจแปรเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อม ย่อมพลิกชะตาฟ้าดินได้

อาจารย์จากไปแล้ว และนางก็จดจำคำพูดประโยคนี้ไว้ กลับ
ครุหาสน์สกุลอันไปเป็นคุณหนูสามของนางต่อไป

นางเข้าใจถึงหลักเหตุผลที่ว่าไม่ใหญ่ย่อมรับลม** แม้นางจะ
มีความรู้และเฉลียวฉลาดกว่าสตรีทั่วไป แต่ก็รู้จักที่จะไม่ทำตัวโดดเด่น
รู้รักษาตัวรอดจึงจะสงบสุขได้ยาวนาน

เพียงเสียดายท่านพ่อถูกอำนาจและอิทธิพลทำให้ลุ่มหลง นูตามัว

* มาจากคำกล่าวในศาสนาพุทธที่ว่า 'สรรพสิ่งล้วนว่างเปล่าไร้ตัวตน' โลกประกอบขึ้นมาจากสิ่งเล็กๆ ถ้าใจ
เราว่างเปล่า ดอกไม้ดอกหนึ่งก็คือโลกใบหนึ่ง

** ไม่ใหญ่ย่อมรับลม หมายถึงผู้ที่มีชื่อเสียงเงินทองมักจะดึงดูดคนได้ง่าย นำมาซึ่งความยุ่งยากวุ่นวาย

ไม่ฟังคำทัดทานของนาง

อันหลังหลงแม้จะตื่นตระหนกตกใจ แต่จากการฝึกฝนกับอุบาสิกา จึงกวนมาหลายปี นางได้ปมเพาะตนเองให้มีความสุขุมคัมภีร์ภาพมานาน แล้ว ทั้งยังรักษาความสงบเยือกเย็นไว้ได้ กลับเป็นเหมยหรงเชวียนที่ดู ตื่นเต้นกระวนกระวายยิ่งกว่านางเสียอีก

"ฝ่าบาททรงชิงชังขุนนางทุจริตที่สุด ท่านลู่อันถูกจับ เกรงว่าจะ ทำให้พวกเจ้าทั้งครอบครัวต้องประสบภัยพิบัติไปด้วย ถ้ารู้แต่แรกข้าก็จะ ขอให้ท่านพ่อมาทาบทามสู่ขอ ถ้าแต่งเจ้าเข้าบ้านเร็วหน่อย ต่อให้ฮ่องเต้ กั้วสกุลอัน แต่เจ้าเป็นบุตรสาวที่แต่งออกไปแล้ว อีกร้อยท่านพ่อข้าเป็น หัวหน้าสำนักแพทย์หลวงที่ฝ่าบาทให้ความสำคัญ เจ้าย่อมไม่ต้องเดือดร้อน หลบพ้นภัยพิบัติในครั้งนี้ไปได้"

เหมยหรงเชวียนพูดจนขอบตาแดงแล้ว เขานึกเสียใจที่ตนเอง ตัดสินใจไม่รวดเร็วพอ นึกตำหนิตัวเองอย่างมาก

อันหลังหลงแอบทอดถอนใจ นางใจไม่แข็งพอจะบอกเขา ต่อให้เขา อยากร่างกับนาง แต่นางไม่ได้อยากร่างกับเขาแม้แต่น้อย ดังนั้นจึงได้ แต่ปลอบโยนเขาอย่างนุ่มนวล

"พี่เหมย เรื่องนี้ไม่ตำหนิตาน ตอนนั้นท่านพ่อตั้งใจจะให้ข้าแต่ง เข้าจวนผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้าย อย่าว่าแต่ท่านพ่อ ของข้าไม่รับปาก ท่านพ่อของท่านก็คงไม่ยินดี"

หมอลหวงเหมยในฐานะหัวหน้าสำนักแพทย์หลวง แต่ใรรวมก็คิดจะ ปลุกฝังบุตรชายให้เป็นขุนนางในตำแหน่งผู้ช่วยหมอลหวง และดูถูก สกุลอันที่ใช้เงินซื้อตำแหน่งขุนนาง ย่อมไม่มีทางจะพยักหน้ายอมให้พี่เหมย

แต่องนางเข้าบ้าน

เรื่องนี้อันหลังหลงมองเห็นได้ชัดเจนกว่าเหมยหรงเซวียนมาโดยตลอด แม้เหมยหรงเซวียนจะรักนางอย่างลึกซึ้ง แต่ความรักยามอยู่ต่อหน้าอำนาจ แล้วยังไม่มีน้ำหนักใดๆ เซวียนหยวนฉี ผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวง ฝ่ายซ้ายที่มีอำนาจและอิทธิพลจึงจะเป็นไม่ลายน้ำที่จะช่วยสกุลอันยามจมน้ำได้ นี่เป็นเรื่องเดียวที่ตอนนั้นท่านพ่อยอมเชื่อฟังคำขอของนาง รับปากจะเกี่ยวดวงกับผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายโดยให้นางแต่งงานกับเขา

หากนางเป็นภรรยาของเซวียนหยวนฉี ย่อมมีโอกาสที่สกุลอันจะหลบเลี่ยงโชคชะตาที่จะถูกยึดทรัพย์ได้ ถึงหลบเลี่ยงไม่ได้ อย่างน้อยก็ได้รับการแจ้งเตือนก่อนเกิดเรื่อง

แต่เสียตายที่นางเอื่อมไม่ถึงผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวง ฝ่ายซ้าย เซวียนหยวนฉี หายนะของสกุลอันก็มาถึงตัวแล้ว และในที่สุดนางก็เข้าใจว่าเพราะเหตุใดก่อนหน้านี้ครึ่งเดือนเซวียนหยวนฉีจึงปฏิเสธการเจรจาเรื่องการแต่งงานของสกุลอัน เกรงว่าตอนนั้นเขาคงรู้ข่าวคร่าวบ้างแล้วกระมัง

"หลงเออร์ เจ้าไม่ต้องวิตก ข้าจะไปขอร้องท่านพ่อให้เขาคิดหาทางช่วยท่านลุงอันไม่ เช่นนี้ข้าเกินไป ไม่สู้เจ้าไปด้วยกันกับข้า" เหมยหรงเซวียนกุมมือนุ่มนวลของนางด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง "เจ้าไปหลบที่บ้านข้าก่อน ถ้าสกุลอันไม่เป็นไร ข้าค่อยส่งเจ้ากลับมา ถ้าเกิดเรื่องขึ้นจริง ข้าจะได้ปกป้องเจ้าได้"

เวลานี้ทั้งสองแอบพบกันอยู่ในป่าที่ภูเขาด้านหลังจวนสกุลอัน อันหลังหลงได้รับจดหมายที่ให้คนนำมาส่งให้จึงได้ออกมาพบเขา ตอนนี

รู้แล้วว่าภัยพิบัติกำลังจะมาถึง นางจะหนีเอาตัวรอดตามลำพังได้อย่างไร
อย่าว่าแต่นางเห็นเหมยหรงเซวียนเป็นเพียงพี่ชายมาแต่ไร แม้จะ
รู้ว่าเขารักนาง นางก็ได้แต่ซาบซึ้งใจแต่ไม่มีความหวั่นไหว เพียงแต่คิด
ไม่ถึงว่าขณะมันตภัยกำลังจะมาถึง จิตใจของเขากลับยังคงเหมือนเดิม
ไม่ต้องพูดถึงว่าเขารูปร่างหน้าตาสง่าผ่าเผย เพียงความจริงใจที่มีให้นาง
ก็ดีกว่าบุรุษในโลกนี้มากมายแล้ว

บุรุษที่ดีเช่นนี้ หน้าตาสุภาพเรียบร้อย วิชาความรู้ด้านการแพทย์
ยอดเยี่ยมลึกล้ำ อนาคตสดใส ทั้งมีใจรักมันต่อนาง นับเป็นตัวเลือกที่ดี
ที่สุดสำหรับผู้จะมาเป็นสามี

น่าเสียดาย ความเป็นจริงภายใต้อำนาจฮ้องเต้สามารถแยกพวก
นางออกจากกันได้อย่างง่ายดาย และสิ่งที่อันหลังหลงแตกต่างจากสตรี
ทั่วไปมากที่สุดก็คือนางไม่เคยฝันกลางวัน และไม่คิดเพื่อเจ้าในเรื่องที่
ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง ยิ่งไม่เพื่อฝันเรื่องความรัก

นี่ก็เป็นเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใดนางจึงเอาเรื่องการแต่งงานของตน
มาเป็นหมากตัวหนึ่ง ก็เพียงเพราะสกุลอันสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาจากการ
ทำการค้า จู่ๆ เปลี่ยนมาอยู่ในวงขุนนาง หนึ่งในไม่มีเส้นสายผู้คน สองไม่มี
รากฐาน สกุลอันมีทรัพย์สินเงินทองแต่กลับไม่มีอำนาจ ต้องเกาะติดคน
ที่มีอำนาจบารมีจึงจะสามารถคุ้มครองสกุลอันให้สงบสุขไปชั่วชีวิต

นางคิดจะแต่งให้ได้แก่ผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงก็
เพราะต้องการจะผูกสัมพันธ์กับผู้มีอำนาจ

ในเมืองหลวงมีผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงสามคน
ต่างเป็นขุนนางทหารชั้นสี่ บังคับบัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงชายขวา

กลางพวกเขาเป็นเหยี่ยวและสุนัขล่าสัตว์ของฮ่องเต้กุมอำนาจด้านการทหารในเมืองหลวง ขุนนางทหารไม่เหมือนขุนนางพลเรือนที่ให้ความสำคัญเรื่องวงศ์ตระกูล ทรัพย์สินสมบัติของสกุลอันต้องทำให้พวกเขาจิตใจหวั่นไหวแน่นอน ด้วยเหตุนี้การเกี้ยวพาราสีของพวกเขาคนใดคนหนึ่งด้วยการแต่งงานจึงเป็นเรื่องเหมาะเจาะที่สุด

ใต้ทำผู้บัญชาการทั้งสามท่านนี้ นางเล็กเซวียนหยวนฉีผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้ายเป็นคนแรก แต่เสียดายเซวียนหยวนฉีไม่พึงใจนาง นางยังไม่ทันหาคนมาแทน ท่านพ่อก็เกิดเรื่องขึ้นแล้ว

แม้อันหลังหลงจะไม่มีจิตพิภพพิทักษ์แบบชายหญิงต่อหมยมหรงเซวียนแต่ก็มีน้ำใจเช่นสหาย นางไม่อาจทำร้ายเขา ที่โชคดีก็คือแม่พี่เหมยไม่อาจคุมครองนางไปชั่วชีวิต แต่ความปราดเปรื่องเรื่องเื่องยาของเขากลับช่วยนางได้มาก

มีอนุ่มนิ่มขาวผ่องเกลี้ยงเกลาของอันหลังหลงถูกหมยมหรงเซวียนกุมไว้ในฝ่ามือใหญ่ ยิ่งจับดูนมือนวลเนียนคูนั่นให้ดูผ่องใสเป็นประกายดุจหยก นางพลิกมือมาเป็นฝ่ายกุมมือเขา แยมยืมมดงามละมุนละไมก่อนจะเอ่ยปากเบาๆ "หนีไปได้ชั่วคราวช่วยยาม แต่หนีไปไม่ได้ตลอดชีวิต แทนที่จะหลบหนี ไม่สู้แก้ไข พี่เหมย ท่านยินดีจะช่วยข้าหรือไม่" น้ำเสียงของนางดุจเสียงธรรมชาติอันไพเราะ ดวงตาคู่งามสุกใสดูจจันท์กระจ่างหมยมหรงเซวียนถูกทำที่ที่ต้องการที่พึงพาของนางทำให้ใจละลาย รีบผงกศีรษะแรงๆ

"แน่นอน อยากรว่าแต่ช่วย ต่อให้ข้าต้องเอาชีวิตเข้าแลก..."

อันหลังหลงปิดปากเขาเบาๆ ยับยั้งคำพูดเอาไว้ ปรกายตาของนาง

ดูดวงดาว มีความเด็ดเดี่ยวหนักแน่นที่ไม่มีใครสังเกตเห็น "ไม่ต้องใช้ชีวิตของท่าน เพียงช่วยข้าทำอะไรสักสองสามเรื่องก็พอ" เหมยหรงเซวียนรักและบูชานาง แต่โรมาสิ่งใดที่นางพูดคำไหนก็คำนั้น ไม่ว่าจะอะไรเขาล้วนฟังนางทุกอย่าง พอได้ยินก็รับค่านางอย่างไม่ลังเล

อันหลังหลงกระจำงแกใจดี เหมยหรงเซวียนที่ชื่อสัตย์ผู้นี้คือคนเดียวที่นางไว้วางใจและเชื่อถือได้ยิ่งกว่าคนหนึ่งคนใดในสกุลอันของนาง

เรื่องนี้ไม่อาจล่าช้า นางสั่งกำชับพี่เหมยให้ไปช่วยนางทำเรื่องสองสามเรื่อง หลังมอบหมายเสร็จ นางก็รีบหมุนตัววิ่งตะบึงกลับคฤหาสน์สกุลอัน

เดิมนางคิดจะไปเตือนคนในบ้าน และปรึกษามารดาเรื่องจะช่วยบิดา แต่เสียดายที่นางยังไม่ทันเข้าประตูบ้านก็ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าและเสียงตวาดสั่งการของกองทหารดั่งมาแต่ไกล

เจ้าหน้าที่และทหารมาแล้ว นำราชโองการค้นบ้านและยึดทรัพย์ของฮ้องเต๋มาด้วย

ในคฤหาสน์สกุลอันซุลมุนุ่นวายขึ้นมา ทุกหนแห่งมีแต่เสียงกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนกตกใจและเสียงวิงวอนขอความเมตตา อันหลังหลงหน้าเผือดสี เย็นเฉียบไปทั้งร่าง นางยืนอยู่กับที่ ใจดูจะมีดีเชือดเฉือน ยังคงเป็นเหมยหรงเซวียนที่ไล่ตามมาทันแล้วรั้งนางบังคับให้หลบไป จึงไม่ถูกเจ้าหน้าที่และทหารพบเห็นได้อย่างหวุดหวิด

ผู้ทำหน้าที่มาค้นบ้านและยึดทรัพย์คือเซวียนหยวนฉีได้ให้ผู้บัญชาการฝ่ายซ้าย เขารับราชโองการ แล้วนำกองกำลังรักษาเมืองหลวงมาโอบล้อมคฤหาสน์สกุลอันทั้งด้านหน้าด้านหลังด้วยตัวเอง ในเวลาอันสั้นคนในสกุล

อันไม่ว่าผู้น้อยผู้ใหญ่ต่างร้องไห้คร่ำครวญไม่หยุด ไม่ว่าเด็กคนแก่ล้วน
ถูกคุมตัวมาที่กลางลานบ้าน

ชื่อเสียงน่ากลัวของเซวียนหยวนฉีได้ทำให้ผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายทุกบ้าน
ต่างรู้จักดีมานานแล้ว เขาเป็นคนสนิทที่เปรียบประดุจกรงเล็บและ
เขี้ยวอันแหลมคมของฮ่องเต้ ขุนนางในเมืองหลวงไม่มีใครไม่หวาดกลัว
เขา แม้แต่ขุนนางพลเรือนที่มีลำดับชั้นสูงกว่าเขา เมื่อเจอหน้าเขายังต้อง
อ่อนข้อให้สามส่วน

เขานั่งอยู่บนเก้าอี้ไทชื่อ* ที่ลูกน้องยกมาให้ ตั้งแต่ต้นจนจบไม่ได้
พูดอะไรแม้แต่คำเดียว เขากวาดตามองชายหญิงเด็กคนแก่ที่ถูกทหาร
คุมตัวมาให้นั่งคุกเข่าอยู่กับพื้นด้วยแวตาศีบเย็บเย็น มีเพียงลูกน้องของเขา
ไปดำเนินการตามคำสั่ง

กัวย่งผู้ช่วยผู้บัญชาการตรวจนับคนในคดีหาสน์สกุลอันทั้งผู้น้อย
ผู้ใหญ่ร้อยกว่าคน หลังจากตรวจสอบฐานะของทุกคนที่อยู่ในลานบ้านแล้ว
เขาก็เดินมาหยุดที่ข้างกายเซวียนหยวนฉี กระชิบรายงานด้วยน้ำเสียงที่
ได้ยินกันเพียงสองคน

"ได้ทำ คนในคดีหาสน์สกุลอันทั้งเบื้องบนและเบื้องล่าง รวมสาวใช้
และคนใช้ ทั้งหมดหนึ่งร้อยแปดคน ขาดไปเพียงคนเดียวขอรับ"

เซวียนหยวนฉีสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน มองรายละเอียดในสมุดบัญชี
ยึดทรัพย์ที่ลูกน้องยื่นมาให้ เอ่ยเสียงราบเรียบออกมาสามคำ

"ขาดใครไป"

* เก้าอี้ไทชื่อ เป็นเก้าอี้แบบโบราณของจีน ด้านหลังมีทั้งพนักพิงเชื่อมติดกับเท้าแขนทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียว
นิยมใช้ในหมู่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ชนชั้นสูง และประมุขของบ้านเพื่อแสดงถึงอำนาจ โดย 'ไทชื่อ' เป็นตำแหน่ง
ราชครูชั้นสูงสุดในอดีต

"เป็น...คุณหนูสามสกุลอัน อันหลังหลงขอรับ"

อันหลังหลงสามคำ ไม่ได้ทำให้ใบหน้าเฉยชาของเซวียนหยวนฉิมี่ รอยกระเพื่อมไหวใดๆ แต่ในลูกตาดำที่เหลือบขื่นมาซ้าๆ กลับมีประกายคมกริบเย็นยะเยือกุดันผุดขึ้น

คันบ้านยี้ดทรัพย์ เป็นงานที่เต็มไปด้วยผลประโยชน์ราวขึ้นหมูที่ น้ำมันไหลเยิ้ม ทุกคนต่างแย่งชิงกันจะมาทำงานนี้ ผลประโยชน์ที่จะได้จากงานนี้เทียบกับเงินเดือนที่เขาได้รับชั่วชีวิตแล้วยังมากกว่า มีอำนาจแล้วยังต้องมีทรัพย์สินเงินทองด้วย จึงจะสามารถเลี้ยงดูสุนัขชื่อสัตย์ฝูงหนึ่งให้ทำงานเพื่อตนได้

เพื่อจะแย่งชิงงานชิ้นโตนี้ เขากับผู้บัญชาการกลางและผู้บัญชาการฝ่ายขวาสามคนต่อสู้กันอย่างดุเดือด กองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้ายที่เขาบังคับบัญชาอยู่รับหน้าที่ช่วยฮ้องเต้สืบค้นตรวจตราเรื่องในเมืองหลวง โดยเฉพาะ เรื่องที่ฮ้องเต้ทรงตรวจสอบคลังหลวงแบบลับๆ ได้ดำเนินมาระยะหนึ่งแล้ว กองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้ายทุ่มเทกำลังทำงานเต็มที่ ไม่มีทางยอมให้กองกำลังรักษาเมืองหลวงกลางและกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายขวาแย่งความดีความชอบไปก่อนแน่

แม้เซวียนหยวนฉิมี่จะรับงานยี้ดทรัพย์ชิ้นโตนี้มาแล้ว แต่ก็ต้องทำงานให้เรียบร้อย ไม่ให้พบข้อบกพร่องใดๆ ได้

ครั้งนี้สกุลอันจุดไฟเผาตัวเอง ถูกคนผลักออกมาจับโทษ เซวียนหยวนฉิมี่ไม่รู้สึกราวมีอะไรเกินคาดแม้แต่น้อย เขาเห็นได้เท่าอันผู้นั้นเป็นคนไม่มีสมอง ถูกตำหน่งขุนนางทำให้เลอะเลือนมาโดยตลอด เข้าใจว่าเอาเงินซื้อตำหน่งขุนนางมาก็ไม่มีอะไรแล้ว หารู้ไม่ว่าดวงขุนนางนำลี้กยี้ง ไม่ใช่สิ่งที่เขา

พ่อค้าคนหนึ่งจะมาควบคุมได้ง่ายๆ

ดูอย่างตำแหน่งผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายซ้ายที่เขาเป็นอยู่เวลานี้ เขาต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายฝ่าอันตรายกับฝ่าบาทใช้ชีวิตเข้าแลกถึงได้ตำแหน่งมา

ครึ่งเดือนก่อนได้ทำอันส่งคนมาที่บ้านแสดงเจตนาให้ทราบว่ามีประสงค์จะให้คุณหนูสามอันหลังหลงแต่งงานกับเขา ทำให้เขารู้สึกเหนือความคาดหมาย ตอนนั้นเขาประเมินได้ทำอันสูงขึ้นไปเล็กน้อยที่สามารถวางแผนมาถึงตัวเขาได้ คิดจะอาศัยการแต่งงานกับเขามาสร้างอิทธิพลให้แข็งแกร่ง นับว่าเฉลียวฉลาดไม่น้อย

กำลังทรัพย์ของสกุลอันดังดูใจคนอย่างแท้จริง หากเป็นหลายเดือนก่อนหน้านี้ เขียวหนวนฉีอาจเห็นแก่สมบัติมหาศาลของสกุลอัน รับปากแต่งงานหลังหลงมาเป็นสวามีของเขา เพียงเสียรายได้ทำอันผู้นั้นเป็นพวกสมอมหมคนหนึ่ง ลุยน้ำโคลน* ของกรมอากรไม่อาจพบเจอแสงสว่าง ถูกคนหลอกใช้เป็นเครื่องมือ ตายก็ไม่น่าคับแค้นใจ

แม้จะไม่ได้แต่งงานกับอันหลังหลง แต่การยึดทรัพย์สมบัติของสกุลอันก็เพียงพอที่จะทำให้เขาได้ทรัพย์สินก้อนโต ทั้งยังทำให้กองกำลังรักษาเมืองหลวงกลางและกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝ่ายขวาทั้งสองริษยาจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เวลานี้เขากำลังทำงานให้ฝ่าบาท ไม่อาจปล่อยให้เกิดข้อผิดพลาดแต่กัวยังกลับบอกเขาว่าคุณหนูสามอันหลังหลงหายไป

ถ้าที่หายไปเป็นเจ้าแมวจ้าวหมา เขียวหนวนฉีคงไม่สนใจ แต่เมื่อ

* ลุยน้ำโคลน เป็นสำนวน หมายถึงทำเรื่องไม่ดีตามผู้อื่น

ครั้งเดือนก่อนสกุลอันได้ไปหาหรือเรื่องการแต่งงานกับเขาเป็นการส่วนตัว คนที่จะให้แต่งงานกับเขาก็คืออันหลังหลง เขาเป็นผู้รับผิดชอบภารกิจการกินบ้าน ยึดทรัพย์ในครั้งนี้ อันหลังหลงกลับหายตัวไป หากให้คนที่ม่เจตนาไม่ดีรู้เข้า ไม่เอาเรื่องนี้มาวิพากษ์วิจารณ์เป็นการใหญ่เพื่อต่อต้านเขาก็คงแปลก

"คุณหนูที่ไม่ก้าวทำออกนอกประตูใหญ่ไม่เคยไปไหน จู่ๆ จะหายตัว ไปได้อย่างไร พวกเจ้าทำงานกันอย่างไร" คำพูดเบาๆ ประโยคเดียวกลับ ผากแฝงไปด้วยอานุภาพข่มขู่คุกคามคน กอดันจนกัวย่งอกสันขวัญแขวน

กัวย่งแอบมีเหงื่อเย็นซึมออกมา เขาเป็นคนสนิทของใต้เท้า รู้เรื่อง ที่สกุลอันคิดจะให้อันหลังหลงแต่งงานกับใต้เท้า ย่อมเข้าใจดีว่าไฟโทสะ ในส่วนลึกของดวงตาใต้เท้าเกิดขึ้นเพราะเหตุใด

"ข้ารับหน้าที่มายึดทรัพย์ ย่อมต้องทำงานให้หมดจด ไม่มีข้อบกพร่อง ใดๆ ให้คนนำไปวิพากษ์วิจารณ์ เข้าใจหรือไม่"

กัวย่งปฏิภาณไหวพริบเฉียบไว รีบก้มหน้ารับคำ "ผู้น้อยเข้าใจดี คงจะนับจำนวนคนผิดเป็นแน่ ผู้น้อยจะให้คนไปตรวจนับอีกครั้ง"

หลังจากกัวย่งล่าถอยไปแล้ว เขาก็ส่งลูกน้องให้เอาสมุดรายชื่อ มา ตัวดปลายพู่กันเขียนตัวอักษรลงไปในหนึ่งบรรทัดด้วยตัวเอง

อันหลังหลงเสียชีวิตกะทันหันเมื่อคืนนี้ คนในคฤหาสน์สกุลอันที่ เหลือหนึ่งร้อยเจ็ดคน ทุกคนอยู่ครบ

กล่าวสำหรับเขาแล้ว จะหาศพหญิงสักคนมาสับเปลี่ยนแทนที่เป็น เรื่องที่ง่ายดายยิ่ง

สกุลันถูกยึดสมบัติไปจนหมดเกลี้ยงในวันเดียว ได้ทำอันเข้าคุก
ญาติพี่น้องในสกุลถูกจับไปทั้งหมด บุรุษถูกส่งตัวไปชายแดน สตรีก็เป็น
ทาสเป็นคนรับใช้

สกุลันรำววยมาสามชั่วคน เสพสุขจากความมั่งคั่งมั่งมืออย่างเต็มที่
เสียดายความปรารถนาของคนไม่มีที่สิ้นสุด มาถึงรุ่นได้ทำอันผู้นี้ เพราะ
ละโมภในอำนาจ ทำให้ครอบครัวต้องพังพินาศหมดเนื้อหมดตัว

ทาสเป็นประชาชนชั้นต่ำยิ่งกว่าข้ารับใช้

ทาสของราชวงศ์ต่ำฉิบหายไปจะเป็นนักโทษที่ทำความผิดมหันต์
ถ้าไม่ถูกตัดหัวก็จะถูกส่งตัวไปควบคุมดูแลที่ค่ายทาส นี่คือนิยามของ
ต่ำฉิบ

ข้ารับใช้ยังมีโอกาสที่จะเป็นอิสระ ถ้ามีความดีความชอบ ได้รับการ
ให้ความสำคัญจากผู้เป็นนายก็สามารถเลื่อนชั้นขึ้นมาได้ แต่ถ้าเมื่อใดที่
กลายเป็นทาส ไม่เพียงชั่วชีวิตนี้ไม่มีโอกาสได้รับอิสระ บนร่างยังจะถูก
เหล็กเผาไฟนาบตัวอักษรคำว่า 'ทาส' เอาไว้ กระทั่งตายก็ยังเป็นทาสอยู่
จุดประสงค์ที่ตีตราไว้ก็เพื่อป้องกันทาสหนีภัยหรือปะปนเข้าไปอยู่กับ
ชนชั้นอื่น

ได้หล้านี้ไม่มีใครสมควรใจจะเป็นทาสซึ่งเป็นชนชั้นต่ำที่สุดในระบบ
ชนชั้น เมื่อใดที่ผิวหนังถูกประทับตัวอักษรคำว่า 'ทาส' ลงไป ถูกลดชั้นไป
อยู่ชั้นต่ำสุดก็หมายความว่าชั่วชีวิตนี้จะต้องมีชีวิตอยู่อย่างถูกผู้อื่นยำยี
และเหยียบย่ำ ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงสถานะ

แต่ในโลกนี้ย่อมมีคนที่มีความคิดแตกต่างจากผู้อื่น อันหลังหลงก็

คือคนที่เป็นช้อยกเว็นผู้ันั้น นางคือผู้สมัครไ้จะเป็นทาส

มีแต่ต้องเป็นทาสเท่านั้นจึงจะสามารถหลบพ้นการตามคั้นหาและจับกุมตัวชนิดพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินของกองกำลังรักษาเมืองหลวงได้

นางแม้จะหลบพ้นภัยพิบัติตอนยี้ดทรัพย์ไปได้ แต่ก็รู้ดีว่าตนเป็นหญิงอ่อนแอตัวคนเดียว เป็นไปไม่ได้ที่จะหนีพ้นการไล่ตามจับกุมของเจ้าหน้าที่ ดังนั้นนางจำเป็นต้องหลบซ่อนตัว และสถานที่ซ่อนตัวก็หายากมาก

หากกองกำลังรักษาเมืองหลวงคิดจะหาตัวใครสักคน ต่อให้ต้องขุดดินลงไปสามเชียะ* หรือรื้อบ้านทุกหลังลงมา ก็ต้องหาตัวคนออกมาให้ได้ และความสามารถในการสืบค้นที่ผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายเชี่ยวชาญก็ไม่เลือกวิธี รวมถึงการสอบปากคำด้วยการทรมาน เครื่องมือที่ใช้ก็โหดเหี้ยมอย่างที่สุด นี่ก็คือสาเหตุที่ว่าเพราะเหตุใดนางจึงไม่ยอมแลกเหมยหรงเซี่ยนลงน้ำไปด้ว

ภูเขายังอยู่ไม่ต้องกลัวหาพินไม่ได้** วันที่โดนยี้ดทรัพย์ นางไม่อาจช่วยคนในครอบครัวได้ แต่อย่างน้อยก็ช่วยตัวเองไว้ได้ จากนั้นค่อยคิดหาหนทางวางแผนในระยะยาว นางไม่เพียงต้องซ่อนตัว ยังต้องหลบซ่อนอย่างแนบเนียนไม่ให้ใครจับได้

นางคิดจะซ่อนตัวในเมืองหลวงโดยให้พ้นจากการตรวจคั้นของกองทหารที่มีอยู่ทั่วทุกหัวระแหง มีแต่ต้องทำในทิศทางตรงข้ามจากที่พวกเขาคาดคิด...หลบซ่อนอยู่ในค่ายทาส จึงจะหลบพ้นจากการตรวจคั้น

* เชียะ (ฉื่อ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้ค้ำนี้ในความหมายว่า 'ฟูต'

** 'ภูเขายังอยู่ไม่ต้องกลัวหาพินไม่ได้' เป็นคำอุปมา หมายถึงเมื่อเจอปัญหาสุดที่จะแก้ไข ควรยอมถอยมาชั่วคราว ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ วันหน้ายอมหาหนทางแก้ไขได้

ไปได้

ดังนั้นนางจึงเอายาเปลี่ยนสีผิวและยาที่ทำให้ไม่มีระดูที่ได้จาก
เหมยหรงเซวียนมาปลอมตัวเป็นเด็กหนุ่ม และใช้น้ำที่ทำขึ้นมา
โดยเฉพาะประทับคำว่า 'ทาส' ไว้ที่ด้านหลังหัวไหล่ ใช้ของปลอมเข้าไป
ปะปนกับของจริง ทำให้นางปลอมตัวเป็นทาสคนหนึ่งได้สำเร็จ และไป
ซ่อนตัวอยู่ในค้ายาทาสใหญ่ที่สุดตรงชานเมืองหลวง

ไม่มีใครจะคาดคิดว่าเด็กสาวอายุสิบสี่คนหนึ่ง ทั้งยังเป็นคุณหนู
ที่มีชาติกำเนิดในครอบครัวผู้มีอันจะกิน จะกล้าไปใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่
ที่สกปรกและต่ำทรามเช่นนี้ได้ ยิ่งคาดคิดไม่ถึงว่านางจะกล้าเข้าไปปะปน
อยู่กับทาสชาย กินด้วยกัน นอนด้วยกันกับเหล่าบุรุษ

ดีที่ร่างกายของนางยังเติบโตไม่เต็มที่ บวกกับผิวพรรณที่นางทา
จนดำมะเมื่อม อีกทั้งกิริยาท่าทางที่เลียนแบบบุรุษ คนอื่นจึงเห็นนาง
เป็นเพียงเด็กหนุ่มรูปร่างผอมบางคนหนึ่ง

นอกจากนี้นางยังเป็นคนละเอียดรอบคอบ รู้จักพิจารณาคำพูดและ
สังเกตสีหน้าคน ในหมู่ทาสก็มีทาสที่อาศัยว่าตนแข็งแกร่งก็รังแกคนที่
อ่อนแอกว่า คนอ่อนแออบบางเช่นนางย่อมต้องหาที่พึ่งสักคนจึงจะหลีกเลี่ยง
การถูกจับได้ว่าตนเป็นสตรี

ในบรรดาทาส สื่อเดียวคือคนที่เหมาะสมจะเป็นที่พึ่งให้นางที่สุด
ได้ยิวว่าเป็นเพราะเขาทะเลาะวิวาทและพลังมือสังหารคน ด้วยเหตุนี้จึง
ถูกส่งตัวมาที่ค้ายาทาส เมื่อมาอยู่ที่นี่ นิสัยชอบใช้อำนาจบาตรใหญ่ยังคง
ไม่เปลี่ยน ชอบวางตัวเป็นพี่ใหญ่ อันหลังหลงมาถึงก็คารวะเขาเป็นพี่ใหญ่
ทันที ทำตัวเป็นลูกน้องคอยตามหน้าตามหลังเขา

ชีวิตความเป็นอยู่ของทาสลำบากมาก ข้าวปลาอาหารที่กินก็แย่มาก แต่อย่างน้อยก็ทำให้นางหลบพ้นการตามจับจากวงล้อมตาข่ายของกฎหมายได้ แต่หลังจากทนมานใช้ชีวิตเยี่ยงทาสอยู่สามเดือน วันนี้นางกลับสังหรณ์ใจว่าจะมีเหตุการณ์เลวร้ายเกิดขึ้น

อาหารเข้ามามีไก่อ่างเพิ่มมาขึ้นหนึ่ง เป็นเรื่องไม่ปกติอย่างมาก คนอื่นพอเห็นไก่อ่างก็พากันตื่นเต้นดีใจ นางมองจ้องไก่อ่าง หนึ่งตากลับกระตุกอย่างแรง

ปกติทาสจะไม่ให้กินอ่อม กินไม่อ่อมก็จะไม่มีเรี่ยวแรง ไม่มีเรี่ยวแรงก็จะไม่มีปัญญาหนี ต่อให้หนีก็หนีไปได้ไม่ไกล นี่เป็นข้อสังเกตของนาง และระดับความแย่งของอาหารที่ทาสกิน เกรงว่าแม้แต่หมูหมาก็ยังกินดีกว่าพวกเขา แต่วันนี้ไม่เพียงให้กินไก่อ่าง ยังได้กินข้าวจนอ่อม

ปกติพวกเขาได้กินข้าวเพียงวันละสองมื้อ หากไม่ใช่ข้าวต้มก็เป็นโจ๊ก กินแก้มกับเศษผักเล็กน้อย ต่อให้เนื้อสัตว์ก็เป็นเศษเนื้อ กระทั่งเนื้อสัตว์ที่เป็นชิ้นเป็นอันก็ไม่มี เวลานี้จู่ๆ กลับมีไก่อ่างเพิ่มขึ้นมา...

สำหรับทาสคนอื่นๆ แล้ว ไก่อ่างก็เหมือนได้เจอน้ำพุหวานชุ่มคอในทะเลทราย ทั้งค่ายต่างฮือฮา

"ได้ยินว่าเมื่อวานได้ให้ผู้บัญชาการทั้งสามไปล่าสัตว์กับฮ่องเต้ ได้ให้ผู้บัญชาการฝ่ายขวาล่าสัตว์ได้มากกว่าใคร พอดีใจขึ้นมา จึงสั่งให้เพิ่มอาหารในวันนี้ พวกเราเลยพลอยมีเนื้อกินไปด้วย"

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง ข้าไม่ได้กินไก่อ่างมานานแล้ว!"

บทสนทนาของทาสชายหลายคนดังมาเข้าหูอันหลังหลง นางมองทาสเหล่านั้นเงิบๆ นัยน์ตาเป็นประกายวาวเพราะอาหารที่ไม่ได้กินมานาน

ใบหน้าปรากฏแววละมิบอกมาอย่างชัดเจน มีกระทั่งคนที่เห็นว่าเนื้อสัตว์ที่ตนได้มาไม่มากพอ คิดจะแย่งชิงเนื้อสัตว์ในชามผู้อื่นและชกต่อยกันขึ้นมา

อันหลังหลงหัวคิ้วขมวดมุ่น ไก่ย่างที่เพิ่มขึ้นมานี้เป็นเพราะความเมตตาจริงหรือ ไม่ เป็นไปได้ว่าจะเป็นการแฉ่งให้ทราบล่วงหน้าว่าการเช่นฆ่าสังหารครั้งใหญ่กำลังจะมาถึง

นางหันไปมองด้านข้าง เห็นทหารเหล่านั้นปล่อยให้พวกทาสต่อสู้กันราวกับกำลังดูสุนัขที่หิวโหยแย่งชิงอาหาร แววยัยหยันในดวงตาก็ทำให้อันหลังหลงรู้สึกใจคอไม่ดี ความคิดพลันผุดขึ้นมาในใจ นางรีบเดินไปหาสื่อเฉียว เอาไก่ย่างยื่นไปตรงหน้า

"พี่สื่อ ไก่ย่างนี้ให้ท่าน"

สื่อเฉียวตะลึงงัน มองนางด้วยความแปลกใจ แม้จะบอกว่าอยู่ในค่ายทาสแห่งนี้ตนเป็นพี่ใหญ่ แต่จะให้คนอื่นเอาไก่ย่างมาให้เขาแต่โดยดีเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ คนอื่นพอได้ไก่ย่าง หากไม่หลบไปอยู่ไกลๆ ก็รีบกลืนลงท้องไป กลัวจะถูกคนแย่ง แต่เด็กหนุ่มที่ชื่อเสี่ยวอันผู้นี้กลับเป็นฝ่ายเอาไก่ย่างมาให้เขา

"อ้อ เจ้าหนุ่มนี่ถึงกับตัดใจเอาไก่ย่างมาให้ข้า คงมีเรื่องจะขอร้องกรรมัง"

สื่อเฉียวเป็นนักเลงหัวไม้จนเคย แต่ก็ไม่โง่ แคลงใจว่าไก่ย่างนี้คงมีปัญหา

"ข้ารู้ ข้าเกิดมาอ่อนแอแบบบาง เนื้อนี้เก็บไม่อยู่แน่ แทนที่จะให้คนอื่นแย่งเอาไป ไม่สู้เอามาให้พี่สื่อท่าน ถ้าท่านสงสารผู้น้องก็มอบหมั้นไถวขึ้น

นั่นให้ผู้ร้องมาเติมกระเพาะเถิด แม้จะไม่มีเนื้อ อยางน้อยก็ยังมีกินอื่มท้อง"
สื่อเฉียวพลันตระหนก คำพูดนี้มีเหตุผล ที่แท้ก็กลัวคนอื่นแย่งไป
"นับว่าเจ้าฉลาด" สื่อเฉียวหัวเราะฮาๆ หยิบไปเอยางไปอยางไม่เกรงใจ
โยนหมั้นโถวที่หึ่งแข็งหึ่งไม่อร้อยให้นาง มีไปเอยางกิน ใครยังจะสนใจ
หมั้นโถว และ 'ไม่มีใครแย่งหมั้นโถวของนาง' คือสิ่งที้อนหลังหลงต้องการ
หมั้นโถวแม้จะหึ่งแข็งหึ่งไม่อร้อย แต่ดีทีเก็บไว้ได้ หึ่งไม่เสีงายและอยู่
ได้นาน

นางเดินไปทีลัับตาคน อยยจ้หวะทีไม่มีใครสนใจ เอาหมั้นโถวซุกไว้
ในอกเสื้อ พร้อมกันนั้นก็เลือกจุดหนึ่งนั่งลงเสีบบๆ ตำแหน่งนี้ไม่สะดุดตา
แต่สามารถได้ยินเสีงพูดคุยของพวกทหาร

"ได้เท่าจ้ถูกตัดหัว ยังถูกยึดทรัพย์ ทรัพย์สินทีฮ้องแต่ยึดมาได้ครั้งนี้
มากมายยิ่งนัก"

"ย้อมมากแน่นอน เขาสมคบกับพวกโจรภูเขา ปล้นชิงสินค้าของ
พ่อค้า หลายปีมานี้ร้ารวยจากเงินทองทีได้มาอยางไม่ถูกต้อง บอกว่าเป็น
ภูเขาเงินภูเขาทองก็ไม่เกินไป เพียงเสีงตายภรรยาทีในการยึดทรัพย์
ครั้งนี้ไม่ได้ตกอยู่ในมือได้เท่าผู้บัญชาการฝายขวาของเรา"

"ฮี ถูกกองกำลังรักษาเมืองหลวงฝายซ้ายได้ไปอื่กแล้ว ทรัพย์สิน
เงินทองถูกพวกเขาได้ไปแล้ว กลับโยนกองโจรภูเขามาให้เรา อะไรกัน!"

"นั่นสิ ทาสกลุ่มใหม่ก็ต้อกินอาหารของเรา หึ่งไม่มีเงินทองให้คว้า
มารดามันเถอะ นำแค้นใจนัก!"

อันหลังหลงในใจสะท้านวบ มีทาสกลุ่มใหม่จะเข้ามา ผู้บัญชาการ
ฝายขวาซึ่งผลประโยชน์มาได้ ได้เท่าผู้บัญชาการของพวกเขาหน้าจะ

เดือดตาลจึงจะถูก วันนี้อกลับเพิ่มกับข้าวให้ทุกคน...

นางตื่นตระหนกอยู่ในใจ แอบร้องว่าแยแล้ว ฟังจากคำพูดของ พวกเขา ดูเหมือนไม่พอใจมากที่จะมีคนมากินอาหารเพิ่มอีกกลุ่ม เกิดคิด จะกำจัดคนเก่าเพิ่มคนใหม่...อาหารมือนี่เกรงว่าจะเป็มือสุดท้าย!

ไม่อาจรั้งอยู่ต่อไปอีกแล้ว นางต้องคิดหาวิธีหนีไปให้เร็วที่สุด เสียตายนางเพียงจะคาดเดาได้ถึงเรื่องที้อาจจะเกิดขึ้นก็ไม่มีเวลาให้เตรียม การแล้ว

หลังจากกินอาหารมือนั้นเสร็จ ทหารก็เรียกทาสทั้งหมดมารวมตัวกัน บนคอกของพวกเขา มีห้วงเหล็กคล้องอยู่ แล้วมีโซ่ล่ามต่อกันไปเป็น คนๆ ไม่มีใครหนีได้ ถูกล่ามติดกันราวกับสัตว์เช่นนั้น

ทาสทั้งหลายถูกพาไปทางป่า รวมทั้งอันหลังหลงด้วย เหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นมาอย่างฉับพลันกะทันหันทำให้ทาสทุกคนงุนงง คนที่ตีใจว่าได้กิน อาหารเอริคอร่อยหนึ่งมือ ความดีใจพลันสลายไปในทันที ทุกคนเริ่มรู้สึก ถึงกลางไม่ค่อยดี

ทาสทั้งหลายเดินอยู่ข้างหน้า มีทหารขี่ม้าตามอยู่ข้างหลัง อันหลังหลง หันไปสังเกตเห็น บุรุษที่ขี่ม้าทุกคนล้วนนำคันศรและลูกธนูมาด้วย นาง หวาดระแวงอยู่ในใจ วันนี้ท้องฟ้ามีดครึ้ม ดูเหมือนฝนจะตก ไม่ใช่ ช่วงเวลาที่เหมาะกับการล่าสัตว์ เหตุใดพวกเขาจู่ๆ คิดจะไปล่าสัตว์ในป่า สุณัขล่าสัตว์ที่พามาดูเหมือนมีมากกว่าปกติ

และที่พาออกมาวันนี้ไม่เพียงมีแต่ทาสชาย ยังมีทาสหญิงอีกจำนวน หนึ่ง ทาสหญิงเหล่านั้นถ้าไม่ใช่อายุมากก็เป็นพวกไม่มีรูปโฉมในมพวรรณ ดูแล้วไม่มีค่า นับดูแล้วทาสทั้งหมดรวมกันแล้วมีราวห้าสิบกว่าคน

จิตใจของอันหลังหลงยิ่งหนักอึ้ง ชีวิตของทาสไม่มีค่า บางครั้งสำหรับพวกเขาแล้วความตายกลับเป็นการหลุดพ้นอย่างหนึ่ง ดังนั้นความตายจึงไม่น่ากลัว ที่น่ากลัวคืออยู่ไม่ผู้ตาย นางไม่คิดว่าทหารเหล่านี้จะพาพวกนางมาในป่าเขาเพียงเพื่อล่าสัตว์อย่างเดียว

มาถึงหน้าราวป่า ทุกคนหยุดฝีเท้าลง ในเวลานี้ทหารนายหนึ่งเดินขึ้นมา

"วันนี้พวกเราหลายคนนึกสนุกจะเข้าป่าล่าสัตว์ ทุกคนต้องแสดงออกให้ดี"

ที่แท้ก็มาล่าสัตว์จริง พอเขาพูดจบก็มีทาสไม่น้อยถอนหายใจด้วยความโล่งอก อันหลังหลงกลับแอบกำมือแน่น ใจคอยิ่งหนักอึ้ง

ทหารนายนั้นมองสีหน้าท่าทางเหมือนยกภูเขาออกจากอกของทุกคนด้วยความพอใจ ในดวงตามีแววเย้ยหยัน รอยยิ้มบนใบหน้ากลับดูอ่อนโยนนำเข้าไปใกล้มากขึ้น

สื่อเฉียวเอ่ยประจบ "ได้เท่าวางใจ พวกเราต้องทำอย่างเต็มที่"

"เช่นนั้นก็ดี อีกประเดี๋ยวทุกคนต้องวิ่งให้เต็มที่ หากพวกเจ้าวิ่งช้าพวกเราไล่ตามได้ไม่ถึงอกถึงใจก็จะหมดสนุก"

สื่อเฉียวและคนอื่นๆ เวลานี้ฟังออกถึงความไม่ชอบมาพากลแล้ว

"ไล่ตาม? ความหมายของนายท่านคือ..."

"เอาแต่ล่าพวกนกพวกกวาง ไม่ตื่นเต้นพอ ดังนั้นวันนี้พวกข้าจึงให้โอกาสทุกคนได้แสดงออก อีกประเดี๋ยวพวกเจ้าวิ่งให้เต็มที่ เพราะลูกธนูของพวกข้าไม่มีดวงตาติดอยู่"

คำพูดนี้พอเอ่ยออกมา ทาสทั้งหลายต่างสีหน้าแปรเปลี่ยน ที่แท้

สิ่งที่รอคอยทาสอย่างพวกเขาอยู่ก็คือการล่าคนเป็นๆ เป้าหมายที่จะ
ไล่ล่าสังหารไม่ใช่สิ่งสราสัต์ว์และนกนานาชนิด หากแต่เป็นพวกเขาทาส
กลุ่มนี้

2

ในกองกำลังรักษาเมืองหลวงก็มีพวกอันธพาล พวกเขามีชาติกำเนิดไม่สูงพอ ไม่อาจเลื่อนขั้นเป็นขุนนางชั้นสูง กลับอาศัยอำนาจที่มีข่มเหงคนหรือกระทั่งกลั่นแกล้งทาสเหล่านี้

พวกเขาสวมชุดล่าสัตว์สวยงามล้ำค่า มือถือคันศร นั่งคร่อมอยู่บนหลังม้ารูปร่างสูงใหญ่ บนใบหน้าสูงส่งสุภาพเยือกเย็นกลับมีรอยยิ้มเหยิ่มโหดกระหายเลือด ก็มลงมองความหวาดหวั่นพริ้วบนใบหน้าของทาสด้วยสีหน้าแย้มยิ้ม สุนัขล่าสัตว์ที่พวกเขาพามาคล้ายได้รับการปลูกเร้าจากผู้เป็นนาย พวกมันเห่าอย่างบ้าคลั่ง ดวงตาฉายแววดุร้าย เผื่อรอเวลาที่จะได้กัดทั้งฉีกกระชากเนื้อคนเป็นๆ ด้วยท่าทางกระเหี้ยนกระหือรือ ทาสทั้งหลายต่างเนื้อตัวสั่นเทา ใบหน้าของทุกคนเต็มไปด้วยความหวาดผวาและโกรธแค้น กระทั่งมีใครเริ่มร้องไห้ ความหวาดกลัวแผ่ลามไปอย่างรวดเร็ว ทาสทั้งหลายต่างวิงวอนขอความเมตตา

อันหลังหลงหลับตาลง นางทายเป็นแล้ว เพียงเสียดายที่ไม่มีเวลามากพอจะหาทางหนีทีไล่ให้กับตัวเอง อยู่ท่ามกลางหมู่ทาส นางไม่ได้คร่ำครวญขอความเมตตาเช่นทาสคนอื่น ๆ เพราะนางรู้ว่าไม่มีประโยชน์ นางมองเห็นความกระหายเลือดและความกระหิณกระหือรือในดวงตาของบารุขเหล่านั้นอย่างชัดเจน สิ่งที่น่าทำได้คือมองหาโอกาสเอาชีวิตรอด

ผู้ไล่ล่าสิบคนกับสุนัขล่าสัตว์สี่ตัว ที่เฝ้าคนล่าสะพายดาบ แต่ละคนมีลูกศรสิบดอก สิบคนก็มีศรหนึ่งร้อยดอก ไ้ล่าสังหารทาสห้าสิบคนก็ยังมีเหลือใช้ไม่หมด

อันหลังหลงมองสำรวจทุกคนอยู่ครู่หนึ่งจึงถอนสายตากลับ ก้มหน้าครุ่นคิด สมองหม่นไปอย่างรวดเร็ว

บรรดาทหารเสพสุกับความหวาดกลัวของทาสทั้งหลาย หนึ่งในนั้นซึ่งเป็นผู้นำออกคำสั่งขึ้น "ปลดห่วงเหล็กบนคอพวกเขาออก!"

จบคำก็มีทหารนายหนึ่งก้าวเข้ามาทำตามคำสั่งทันที เขาปลดห่วงเหล็กบนคอทาสเหล่านั้นออก ตอนที่มาถึงเบื้องหน้าอันหลังหลงและปลดห่วงเหล็กบนคองนางออก อันหลังหลงปล้นกอดเขาไว้ ร่ำไห้วิงวอน

"นายท่าน ละเว้นข้าด้วยเถิด ข้าน้อยยินดีเป็นม้าเป็นวัว ข้าน้อยยังไม่อยากตายนายท่าน!"

"เจ้าหนุ่มหน้าเหม็น! รีบปล่อยข้าเดี๋ยวนี้! ถึงกับกล้าทำให้เสื้อผ้าข้าสกปรก ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้วใช่หรือไม่!" ทหารนายนั้นนั่งงำเท้าตะนางออกไปอย่างไม่เกรงใจ

นางล้มไปข้างหลังอย่างไม่เป็นท่า ร้องให้ตัวสิ้นสะท้านอยู่ที่พื้น

"หยุดมือ! อย่าตีมันตาย เหยื่อน้อยไปตัวหนึ่งจะทำให้เสีย

บรรยากาศ" ทหารอีกนายพูดพลางหัวเราะหึๆ

ได้ยินพรรคพวกพูดเช่นนี้ ทหารผู้นั้นจึงดึงเท้ากลับ ถลึงตาใส่
อันหลังหลงทีหนึ่ง แสดงท่าข่มขู่คล้ายจะบอกว่า 'เจ้าตายแน่แล้ว'

อันหลังหลงขดตัว ดูภายนอกเหมือนขลาดกลัว กลับแอบซุกซ่อน
มีดสั้นในมือเสียบๆ เมื่อครู่ตอนกอดอีกฝ่ายนางฉวยโอกาสยึดเอามาได้

"ให้เวลาพวกเขาหนึ่งกำนรูป* คนที่ไม่อยากตาย จงใช้เร็วแรงที่ได้
จากการินนมแม่มาวิ่งหนีไป" นายทหารยิ้มพลางมองทาสที่สีหน้ามีแวว
หวาดกลัวเหล่านั้น จากนั้นโบหน้าปล้นเครื่องขีมิลง ตวาดขึ้น "จุดรูป!"

เมื่อรูปถูกจุดขึ้น ทาสทุกคนต่างไม่มีทางเลือกจึงรีบหนีเข้าป่า
พวกเขาไม่มีอาวุธในมือ มีเพียงขาสองข้าง นอกจากหนีแล้วก็ไม่มีทางอื่น

อันหลังหลงหนีตายเข้าป่าตามทุกคนไป นางกระจ่างแก่ใจดี ที่อยู่
ข้างหลังคือเหล่าทหารที่ขี้เมา ถือคันศรพาสุนัขล่าสัตว์ไล่สังหารพวกตน
เพื่อความสนุกสนาน ไม่ว่าจะวิ่งเร็วเพียงใด พริบตาเดียวฝ่ายตรงข้ามก็
ไล่ตามพวกตนทัน

แทนที่จะวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ไม่สู้หาที่ซ่อนตัว ดีสำหรับนางแล้ว
ป่าไม่ใช่สถานที่ที่ไม่คุ้นเคย เมื่อก่อนอาจารย์มักปล่อยให้นางเที่ยวเล่นใน
ป่าเสมอ สอนเรื่องต่างๆ ให้นางมากมาย คิดไม่ถึงว่าวันนี้สิ่งเหล่านี้จะ
ช่วยชีวิตนางได้

ทาสทั้งหลายต่างวิ่งไปข้างหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่อันหลังหลง
กลับจงใจอยู่ล้าหลัง นางคำนวณระยะทางในการวิ่งดูแล้ว เวลานั้น
กำนรูปก็ประมาณสองเค่อ** แต่ระยะทางเท่านี้ไม่ถึงหนึ่งเค่อก็ย่อมถูกฆ่า

* หนึ่งกำนรูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า
1 ชั่วโมง

** เค่อ หมายถึงช่วงเวลาประมาณ 15 นาที

ไล่ทันแล้ว บวกกับการตกกลิ่นของสุนัขล่าสัตว์ ไม่ว่าจะหนีไปที่ใดก็สามารถตามร่องรอยพวกเขาได้อย่างแม่นยำ

หากคิดจะหนีให้รอดก็ต้องหาวิธีกำจัดร่องรอยของตนเองและกลิ่นอายบนร่างกาย เพราะคนตามร่องรอย สุนัขตามกลิ่น ขอเพียงกำจัดสองสิ่งนี้ได้ย่อมไม่ถูกตามเจอ

ไม่นานนางก็มาถึงเบื้องหน้าต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เห็นรอบด้านไร้ผู้คน ก็รีบใช้มีดสั้นที่ขโมยมาได้ซุดโคนต้นไม้ ซุดจนถึงรากของต้นไม้ก็ใช้มีดตัดรากไม้ให้ขาด ของเหลวสีเขียวที่ไหลออกมาจากรากไม้ผสมกับดินก็มี ความเหนียว นางเริ่มเอาของสิ่งนี้ทาไปที่ศีรษะและใบหน้าของตน

หลังจากทาไปได้พอสมควรแล้ว นางก็กลับหลุมที่ซุดให้ดี จากนั้นก็มุดเข้าไปในดินเลนตรงพุ่มหญ้าที่อยู่ใกล้ๆ ร่างจมอยู่ในดินเลนทั้งร่าง โผล่แต่ศีรษะขึ้นมา มีพุ่มหญ้ากำบัง กอปรกับศีรษะก็เต็มไปด้วยดินเลน และของเหลวจากรากไม้จึงดูกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับพุ่มหญ้า นางหลบซ่อนตัวอยู่เงียบๆ รวากับท่อนไม้ที่ยังรากลึก อยู่หนึ่งไม่ขยับ

นางหลับตาเงี่ยหูฟังด้วยใจจดจ่อ ไม่นานก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายอันน่าสะพรึงกลัวที่ลอยมาในอากาศ ความซุกซมวุ่นวายที่เกิดขึ้นตามเสียงเห่ากระโชกของสุนัขล่าสัตว์ทำให้หัวใจของนางเต้นรัวแรง

ต้องสงบเยือกเย็น นางบอกตัวเอง ใจไม่สงบ ลมหายใจก็จะสับสน นางเห็นตัวเองเป็นต้นไม้ต้นหญ้าบนผืนดินต้นหนึ่ง แจกเช่นแต่ก่อนตอนอาจารย์ฝึกนางให้นั่งสมาธิ ลมหายใจของนางค่อยๆ ซ้ำลง จิตใจสงบนิ่ง หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับฟ้าดิน

สุนัขล่าสัตว์มุ่งมาตามกลิ่น กำลังค้นหาอยู่ไม่ไกลจากที่นางอยู่

ยังมาดมๆ โกลั๊กกับต้นไม้ใหญ่ที่นางซุดต้นนั้น เพราะกลิ่นของเหลวจากต้นไม้ค่อนข้างฉุนจึงกลบกลิ่นอายของนางไปหมด ด้วยเหตุนี้ไม่นานสุนัขล่าสัตว์ก็ผละไป และพาเหล่านักล่าที่เห็ดเหี้ยมไปด้วย

ที่แรกนางยังได้ยินเสียงกรีดร้องครวญครางน่าสังเวชใจของผู้คน บางครั้งยังเห็นเงาร่างที่ยังมีชีวิตลนลานหนีตาย แต่หลังจากผ่านไปสองชั่วยาม* นอกจากเสียงลมพัดไปไม่ดังสบสบบแล้ว นางก็ไม่ได้ยินเสียงกรีดร้องใดๆ หรือเห็นสหายที่เคยอยู่ร่วมกันเลยสักคน นางได้แต่รอ รอให้คนพวกนี้จากไป นางจึงจะมีความหวังที่จะมีชีวิตรอดต่อไป

เมื่อราตรีกาลอย่างกรายมาถึงก็ยิ่งเห็นชัดถึงการกระทำอันชาญฉลาดของนางที่ลงไปซ่อนตัวอยู่ในดินเลน... ร่างกายถูกดินเลนห่อหุ้มอยู่ ช่วยลดอันตรายจากการสูญเสียความอบอุ่นของร่างกายจากอุณหภูมิที่ลดต่ำลงในยามค่ำคืน

ยามทองหิว นางก็กัดหมันไถวเล็กน้อย เอาใส่ปากเคี้ยวกินเจี๊ยบๆ หมันไถวที่ทั้งแข็งทั้งไม่อร่อยทั้งยังมีกลิ่นบูดเน่าของดินเลนปะปนอยู่แทบจะเอาเข้าปากไม่ลง แต่นางก็ไม่มีทางเลือก นี่เป็นอาหารที่จะช่วยประทังชีวิต เพียงพอให้นางประคองตัวไปได้หลายวัน

ส่วนคนอื่นกินไถ่อย่างที่มีมันย่อง ต่อให้หลบพันวันนี้ไปได้ พรุ่งนี้สิ่งที่ปล่อยออกมาก็จะถูกสุนัขล่าสัตว์ได้กลิ่นอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะหลบซ่อนอย่างไรก็หนีไม่พ้นจมูกอันเฉียบไวของสุนัขล่าสัตว์ไปได้

นางหลับแล้วตื่น ตื่นแล้วหลับ มองท้องฟ้าตั้งแต่สว่างจนมืด และจากมืดจนสว่าง กระจ่างนั้นยังมีฝนตกลงมา ท่ามกลางความเลอะๆ เลื่อนๆ

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครั้งชั่วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

ไม่รู้เวลาผ่านไปกี่วันแล้ว

เพื่อจะออมแรง นางทำตัวคล้ายสัตว์จำศีล พยายามข่มซ่อนตัว
เพียงรอให้คนเหล่านั้นล้มเลิกการตามหานาง เช่นนั้นนางก็รอดแล้ว

เพิ่งจะคิดได้เช่นนี้ พลันได้ยินเสียงสุนัขล่าสัตว์ นางระแวงระวังตัว
เต็มที มองลอดพุ่มหญ้าออกไป เห็นทหารสองนายพาสุนัขล่าสัตว์ตัวหนึ่ง
เข้ามาค้นหา สุนัขล่าสัตว์ดมกลิ่นมาไม่หยุดพลางส่งเสียงคำรามคล้าย
พบเห็นอะไร

อันหลังหลงไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง ตอนสุนัขล่าสัตว์ขยับ
เข้ามาใกล้ หัวใจของนางแทบจะหยุดเต้น

"ที่นี้หาไปแล้ว ไม่มีร่องรอยอะไร"

"บิดามันเถอะ! สองคนนี่ซ่อนตัวเก่งจริง จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่พบ
พวกมันไม่พบ"

คำพูดของพวกเขาอันหลังหลงได้ยินชัดเจน อดที่จะแอบตื่นตระหนก
ไม่ได้ สองคน นอกจากตนแล้ว ที่แท้ยังมีอีกคนที่ยังหาตัวไม่พบ

นายทหารทั้งสองค้นหาอยู่ละแวกใกล้เคียง สุนัขล่าสัตว์ก็เที่ยว
ดมกลิ่นไปตามพื้น ดูเหมือนจะไม่พบเบาะแสบใด ๆ ทั้งสองจึงเตรียมจะจาก
ไป ตอนพวกเขาเดินจากไป สุนัขล่าสัตว์ตัวนั้นยังคงใช้กรงเล็บตะกุกไปที่พื้น
ไม่รู้ซุกอะไร และบนพื้นที่มีมันกำลังซุกคล้ายมีอะไรส่องแสงวิบวับ

เมื่อเพ่งมองอย่างละเอียด ดูเหมือนจะเป็นผีเสื้อ...ไม่ถูก เหตุใดผีเสื้อ
จึงมีประกาย ยังถูกกรงเล็บสุนัขเขี่ยขยับ นั่นดูเหมือนจะเป็น...เครื่องประดับ
เป็นเครื่องประดับที่ทำจากอัญมณีเป็นรูปผีเสื้อ

ทหารที่เดินไปได้หลายก้าวคล้ายไม่ได้สังเกตเห็น ตวาดเรียกสุนัข

คำหนึ่ง สุนัขล่าสัตว์แกว่งหางไปมาแล้วกระโจนไปหาผู้เป็นนาย

เครื่องประดับสะท้อนแสงสว่างสดใส สีสิ้นสวยสดงดงามสะกดตามองเผินๆ คล้ายผีเสื้อที่มีชีวิตตัวหนึ่ง ปรากฏเงาวาวระยิบระยับดุจตะขอเกี่ยวใจคน ทำให้คนหัวใจยุบยิบ เป็นคนยอมต้องชอบอัณมณี แต่อันหลังหลงกลับไม่ยอมได้แม้แต่น้อย ไม่รู้เหตุใด นางรู้สึกว่าการประดับชิ้นนี้ปรากฏขึ้นมาอย่างแปลกประหลาดเกินไป และแต่ไรมานางก็เชื่อในलगสังหรณ์ของตน

ในขณะที่นางกำลังสงสัยอยู่นั้น เกร่างหนึ่งพลันปรากฏขึ้นมาอย่างลึบๆ ล่องๆ ถึงกับเคลื่อนเข้าไปใกล้เครื่องประดับชิ้นนั้น ยื่นมือไปเก็บผีเสื้อนั้นขึ้นมา

เป็นทาสหญิงคนหนึ่ง! อันหลังหลงเดาว่าทาสหญิงผู้นี้คงเป็นอีกคนหนึ่งที่ทำตัวไม่พบ ตอนทาสหญิงผู้นั้นหยิบเครื่องประดับชิ้นมาดูอย่างละเอียด อันหลังหลงก็เห็นอย่างชัดเจน ที่แท้เป็นปิ่นปักผมอันหนึ่ง

ทาสหญิงหยิบปิ่นขึ้นมา ทำทางดีใจมาก ยังเอาปิ่นเช็ดกับเสื้อ คิดจะเช็ดให้สะอาดยิ่งขึ้น ในเวลานี้เองทหารนายหนึ่งพลันปรากฏตัวขึ้น และส่งเสียงหัวเราะเยาะ

"ทาสที่ต่ำต้อย! ดุชิเจ้าจะหนีไปไหนได้!"

ที่แท้หนึ่งในทหารสองนายนั้นเห็นเครื่องประดับอัณมณีที่พื้นตั้งแต่แรกแล้วและคิดจะสูบเอาไว้คนเดียว จึงปิดเงียบไว้ไม่บอก รอให้สหายร่วมงานจากไปแล้ว เขาก็หาข้ออ้างพาสุนัขล่าสัตว์วิ่งกลับมา คิดไม่ถึงว่าจะเจอตัวทาสหญิงเข้าพอดี

ทาสหญิงตื่นตระหนกตกใจ คิดจะหลบหนี กลับถูกสุนัขกระโจนใส่

จนล้มลง

"พวกหญิงหน้าเหม็น มีฝีมือไม่น้อยเลยนี่ หลบซ่อนมาได้ตั้งเจ็ดวัน ทำให้ข้าต้องตามหาอยู่เจ็ดวัน ต้องตากแดดตากฝน ดูเถอะว่าข้าจะคิดบัญชีกับเจ้าอย่างไร"

"ใต้เท้าโปรดไว้ชีวิต อย่าสังหารข้าเลย พวกท่านคิดจะทำอย่างไร ข้า...ข้าก็ยอมทุกอย่าง" ทาสหญิงร้องไห้วิงวอน

"อ้อ ให้เจ้าทำอะไรก็ยอมทุกอย่างหรือ"

"เจ้าคะ ขอเพียงให้ข้ามีชีวิตรอด ข้ายินดีทำทุกอย่าง" ทาสหญิงเนื้อตัวสั่นระริก

ความหมายในคำพูด ต่อให้ร่างกายของนางต้องถูกเขาย่ำยี นางก็ยอมแล้ว

"เช่นนั้นดี ถอดเสื้อผ้าออก"

ทาสหญิงไม่ใช่สาวบริสุทธิ์ตั้งแต่แรกแล้ว ไม่รู้ถูกบุรุษย่ำยีมาแล้วกี่คน สำหรับนางแล้ว ขอเพียงมีชีวิตรอดไปได้ จะถูกย่ำยีอีกสักครั้งหรือให้นางเสียนิ้วเท้าของเขานางก็ยินดี แต่น่าเสียดายที่นางไร้เตียงสะเก็นไปแล้ว

เมื่อนางถอดเสื้อผ้าออกหมดตามคำสั่งของบุรุษผู้นั้น และคุกเข่าคว่ำหน้าอยู่กับพื้นอย่างน่าอาย กลับคิดไม่ถึงว่าผู้กระทำเรื่องต่ำช้ากับนางไม่ใช่บุรุษผู้นั้น หากแต่เป็นสุนัขล่าสัตว์

นางตกใจคิดจะลุกขึ้น บุรุษผู้นั้นกลับเหยียบหลังนางให้พุบมอบกับพื้นดั้งเดิม

"ใครอนุญาตให้เจ้าลุกขึ้น! ห้ามขยับ ถ้าเจ้าขยับตัว สุนัขของข้าจะ

ขึ้นขึ้นเจ้าได้อย่างไร!"

ทาสหญิงตะลึงหน้าถอดสี ร้องไห้วิงวอน "ไม่นะ! นายท่าน ข้าขอร้อง
ลະ..."

"ถ้าเจ้ากล้าไม่เชื่อฟัง ข้าจะฟันเจ้าในดาบเดียว!" ทหารนายนั้น
ชักดาบที่เอวออกมาแล้วพาดไปบนลำคอของทาสหญิง ยิ้มอย่างโหดเหี้ยม
ท่าทางหวาดกลัวอัปยศอดสูของทาสหญิงทำให้เขาเบิกบานใจ ความ
เจ็บปวดทุกข์ทรมานของนางรังแต่จะทำให้เขารู้สึกตื่นเต้นอีกเต็ม

"หญิงต่ำช้า สุนัขของข้าขึ้นขึ้นเจ้า ถือเป็นวาสนาของเจ้า"

"ไม่...ไม่นะ..."

เขาคว่าตัวนางขึ้นมา ตบหน้าไปสองชวต ตบจนปากนางแตก แล้ว
บังคับให้คุกเข่าคว่ำหน้าลงอีกครั้ง ช่มชู่อย่างดุดัน...

"รักตัวกลัวตายก็จงยกกันขึ้นมาแต่โดยดี ไซ้ แบบนั้น สูงขึ้นอีก..."

คำพูดต่อจากนั้นไม่มีแล้ว บုรุษผู้นั้นร่างพลันอ่อนระทวย ล้มลง
กับพื้น หัวแตกโลหิตไหลนอง

อันหลังหลงสีหน้าเคร่งเครียด สองมือยังประคองหินก้อนใหญ่
ที่ทูปบुरुษผู้นั้นหมดสติไป สุนัขล่าสัตว์เห็นแล้วก็เห่ากระโชกใส่นางและ
กระโจนเข้าหา นางใช้หินทุ่มใส่สุนัข สุนัขได้รับบาดเจ็บจึงตกใจและวิ่ง
หนีไป

คนแบบไหนก็เลี้ยงสุนัขแบบนั้น สุนัขตัวนี้ก็ไม่มี ความจงรักภักดี
สักเท่าไร แค่ทุ่มหินใส่ชนิดเดียวก็ทิ้งเจ้านาย หนีไปเสียแล้ว

เปิดเผยร่องรอยรังแต่จะนำอันตรายมาสู่นาง ทำให้การหนีตายใน
ช่วงหลายวันมานี้ของนางต้องสูญเปล่า แต่การกระทำที่ต่ำทรามยิ่งกว่า

สัตว์เดรัจฉานของบုรุษผู้นี้ทำให้นางทนดูต่อไปไม่ไหวจริงๆ

ทาสหญิงตะลึงงัน คิดไม่ถึงว่าในช่วงคับขันสุดท้ายจะมีคนออกมาช่วยนาง

อันหลังหลงเห็นนางคล้ายได้รับความตกใจ แต่ตนไม่มีเวลามากพอจะมาปลอบใจทาสหญิงผู้นี้

"คราวหน้าหลบให้ดี อย่าเห็นของมีค่าก็หลงกล หาไม่คงไม่ใช่คดีมีคนมาช่วยเจ้าไว้เช่นนี้อีก"

พูดเรื่องที่ควรพูดจบแล้ว นางก็หมุนตัวเดินจากไป ไม่รีบหนีไม่ได้ เมื่อครู่ลงมือไม่รู้หนักเบา ตีคนตายหรือไม่ก็ไม่รู้ เกิดตายไปจริงก็จะทำให้คนอื่นยิ่งโกรธแค้น ยังมีสุนัขล่าสัตว์ที่วิ่งหนีไปตัวนั้นก็ต้องพาคคนมา ดูท่าคงไม่อาจซ่อนตัวอยู่แถวนี้ได้แล้ว นางจำเป็นต้องรีบหาที่ซ่อนตัวใหม่

"ช้า...ช้าก่อน..." ทาสหญิงรีบเข้ามาคว้าตัวนางไว้ เอ่ยวิงวอน "พาข้าหนีไปด้วย"

"ไม่ได้ ข้าเองก็เอาตัวไม่รอด ช่วยเจ้าได้ก็ไม่แล้ว ไม่มีปัญญาพาเจ้าไปด้วยได้" หมันโถวที่เก็บไว้ก็กินหมดแล้ว นางจำเป็นต้องไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด นอกจากหาที่ซ่อนตัวแล้วก็ต้องหาน้ำดื่มมหาของกินด้วย

ทาสหญิงกลับไม่ยอมปล่อยมือ อันหลังหลงสะบัดไม่หลุด ในใจมีโทสะขุมหนึ่ง ย่นหัวคิ้วหมุนตัวมา กำลังจะตวาดให้นางปล่อยมือ หน้าอกพลันเจ็บแปลบอย่างรุนแรง

อันหลังหลงเบิกตากว้าง มองปิ่นปักผมรูปผีเสื้อแวววับที่ปักอยู่บนอกตนเอง ตัวปิ่นปักลงไปบนหน้าอกของนาง คล้ายมีผีเสื้อตัวหนึ่งเกาะอยู่ที่หน้าอกของนางจริงๆ เมื่อเหลือบตาขึ้นก็สบเข้ากับความอำมหิตใน

ดวงตาทาสหญิงผู้นั้น ในนั้นยังมีแว่นาสงสารเมื่อครู่อยู่

"ขออภัยด้วย มีแต่ต้องสังหารเจ้า ข้าจึงจะมีโอกาสหนีรอด หาไม่
เจ้าหน้าที่ตายไปคนหนึ่ง ทำให้คนอื่นแตกตื่น ไม่ตามจับคนอย่างเอิกเกริก
ใหญ่โตก็แปลกแล้ว มีเพียงเจ้าตายแล้ว พวกเขาจับตัวมือสังหารได้แล้ว
ข้าจึงจะมีเวลาหนี"

หลังจากทาสหญิงลงมือสำเร็จ คิดจะออกแรงดึงปีนออกมา แต่
ไม่ว่าออกแรงดึงอย่างไรก็ดึงไม่ออก ในเวลานี้เองเสียงเห่าของสุนัขดัง
จากไกลเข้ามาใกล้ ทาสหญิงลนลาน มองผีเสื้อบนหน้าอกนางแวบหนึ่ง
แล้วหมุนตัววิ่งหนีไปด้วยท่าทางไม่ค่อยเต็มใจ

อันหลังหลงมือทำอ่อนแรงทรุดลงไปนั่งคุกเข่ากับพื้น โลหิตที่
ไหลทะลักจากหน้าอกมากขึ้นจนเสื้อของนางเปียกชุ่ม นางแหงนหน้า
ขึ้นมองท้องฟ้า รู้สึกปวดใจ ไม่ใช่เจ็บเพราะถูกปีนปัก แต่เป็นความเจ็บปวด
ที่เกิดจากความอัปยศต่อโชคชะตาและความผิดหวัง

นางตายไม่ได้ ทนทรมานมาจนถึงตอนนี้แล้ว นางจะตายได้อย่างไร
ดิ้นรนประคองชีวิตมาจนถึงตอนนี้ก็เพื่อจะหาโอกาสช่วยเหลือคนใน
ครอบครัว ถ้านางตาย ความหวังทั้งหมดก็ไม่เหลือแล้ว

ตายไม่ได้...นางตายไม่ได้...

นางจะต้อง...อดทนจนกว่าจะมีคนมาพบ เพียงบอกพวกเขาว่า
มือสังหารเป็นคนอื่น เพื่อจะจับฆาตกรตัวจริง พวกเขาอย่ามัวต้องช่วยนาง...

"อ้อ เจ้าไม่อยากตายหรือ"

เสียงแหบต่ำนุ่มหูของบุรุษดังขึ้นที่ข้างหู คล้ายดังความฝันเช่นนั้น
อันหลังหลงอึ้งตะลึง มีหมอกสีดำกลุ่มหนึ่งปรากฏขึ้นมาเบื้องหน้า

นาง ในหมอกมีดวงตาคู่หนึ่งกำลังจ้องมองนางอย่างเปี่ยมเสน่ห์ชั่วร้าย
 นัยน์ตาคู่นี้ราวกับดวงดาว ดวงมดุมมีพลังของมารปีศาจ คล้ายว่าถ้า
 ถูกดวงตาคู่นี้จับจ้อง ดวงวิญญาณก็จะถูกดูดดึงไปเช่นนั้น

เป็นภูติผีหรือเป็นปีศาจ นางตะลึงงันพูดอะไรไม่ออก หรือเพราะตน
 กำลังจะตาย ถึงได้เห็นเหตุการณ์แปลกประหลาดเช่นนั้น

ดวงตางามดุจปีศาจคู่นั้นยิ้มกริ่มอย่างชั่วร้าย "ข้าช่วยให้เจ้ามีชีวิต
 อยู่ต่อไปได้"

นางมองเขาอย่างตะลึงลาน

"เจ้าช่วยข้าได้"

นางยังคงไม่พูดจา ทำเอาดวงตาคู่นั้นหรือลงจนคล้ายนัยน์ตาจิ้งจอก
 "เหตุใดจึงไม่พูด ขอเพียงเจ้าช่วยข้า ข้าก็จะทำให้เจ้าสมปรารถนา"
 มองนัยน์ตาชั่วร้ายที่มองอย่างบีบคั้นอยู่ตรงหน้าคู่นี้ ในที่สุดนางก็
 ทำลายความเงียบขึ้น "คบหากับมารปีศาจ จะต้องตกนรกกรรมัง"

นัยน์ตาชั่วร้ายที่ระยิบไหวด้วยประกายแปลกประหลาด คล้ายยิ้ม
 คล้ายโกรธ "อา ขวัญกล้าพอตัว ถึงกับกล้าบอกว่าข้าเป็นมารปีศาจ รนหา
 ที่ตาย!"

เวลานี้นางไม่ใช่ตายแล้วหรือหนี ปีนปุกเข้าไปในหัวใจ ยังจะมี
 ชีวิตอยู่ได้อีกหรือ ในเมื่อนางใกล้ตายแล้ว ใต้ออกกลับปีศาจร้ายผู้นี้ด้วย
 นัยน์ตาดูดันชั่วร้ายคู่นั้นจ้องนางอยู่ครู่ใหญ่ เห็นนางไม่กลัวก็
 หัวเราะหึๆ

"เจ้าอยากตาย ง่ายเช่นนั้น! ในเมื่อเราสองคนมีพันธะโลหิต
 ต่อกัน หากข้าไม่ยินยอม แม้แต่โอกาสตายเจ้าก็ไม่มี!"

พันระโลหิต พันระโลหิตอะไร

ขณะที่นางกำลังงุนงงสงสัย นัยน์ตาชั่วร้ายพลันหายไป แล้วเสียงบุรุษก็ไม่มีแล้ว หมอกดำพลันจางไป ทุกอย่างสว่างใสราวกับฝัน ไม่มีอะไรเลย

นางมองไปรอบด้านอย่างงงงัน คล้ายคำสนทนาเมื่อครู่เป็นเพียงฝันไป และนางยังมีชีวิตอยู่ ความเจ็บปวดที่ทรวงอกก็ไม่มีแล้ว นางก้มหน้าลงด้วยความแปลกใจ การก้มลงมองแผลบนหน้าอีกครั้งนี้สร้างความตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวง

บาดแผลที่หน้าอกไม่มีแล้ว ทั้งไม่มีโลหิต นางไม่อยากจะเชื่อ ยังดึงคอเสื้อของตนแล้วลูบคลำหน้าอกด้านซ้ายของตนอย่างจะยืนยันให้มันใจ ไม่มี ความเจ็บปวด ไม่มีบาดแผล และไม่มีคราบโลหิต มีเพียงที่ตัวเสื้อด้านหน้ามีรอยขาดอยู่รอยหนึ่ง นั่นเป็นหลักฐานว่าปีนเคยบักเข้าไปที่หน้าอก

เป็นไปได้อย่างไร! เห็นอยู่ว่านางถูกทาสหญิงผู้นั้นใช้ปีนแทงเข้าไปที่ตรงนี้...จริงสิ ปีนแล้ว

นางมองหาที่พื้น แล้วก็เห็นปีนบักผมรูปผีเสื้ออันนั้นอยู่ที่พื้นจริงๆ นางจ้องมองด้วยความงงงัน จากนั้นก็ค่อยๆ ยื่นมือไปเก็บมันขึ้นมา

ภายใต้แสงอาทิตย์ปีนบักผมรูปผีเสื้อยังคงสภาพกระยาจะยับยิบ อัญมณีสีแดงสวยสดงามดุจโลหิตสด ตัวปีนเกลี้ยงเกลาสะอาดสะอ้าน ไม่มีคราบโลหิตติดอยู่แม้แต่หยดเดียว

ขณะที่นางยังอยู่ในความตื่นตะลึงและงุนงงสงสัย เสียงเห่าของสุนัขล่าสัตว์ก็ทำให้นางตื่นจากภวังค์ทันที สุนัขล่าสัตว์ที่วิ่งตะบึงเข้ามา

อย่างบ้าคลั่งแยกเขี้ยวคำรามใส่นาง ทำทางเหมือนจะฉีกร่างนางเป็นชิ้นๆ เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหันนางจึงได้แต่ตะลึงงันถอยกรูดไปหลายก้าวแล้วรีบหิบบมีดสั้นขึ้นมาป้องกันตัว แต่เหตุการณ์ต่อจากนั้นทำให้นางอึ้งตะลึงไปอีกครึ่ง สุนัขล่าสัตว์เหล่านี้จู่ๆ คล้ายได้เจอกับสัตว์อะไรที่น่ากลัวเช่นนั้น แต่ละตัวส่งเสียงครางและถอยหลังไป

อันหลังหลงมองตามสายตาที่หวาดกลัวของสุนัขล่าสัตว์ไปที่เหนือศีรษะของตน แล้วก็เห็นนัยน์ตาปีศาจคู่นั้นปรากฏขึ้นมาอีก เหนือศีรษะของตนมีหมอกดำกลุ่มหนึ่งลอยอยู่ กลางกลุ่มหมอกนัยน์ตาเปี่ยมเสน่ห์ชั่วร้ายคู่นั้นกำลังจ้องเหล่าสุนัขล่าสัตว์เขม็ง พลาณภาพน่าสะพรึงกลัวที่แผ่ออกมา แม้แต่นางยังสัมผัสได้ถึงความเย็นเยือกที่ทำให้คนขนพองสยองเกล้าอย่างประหลาดขุมนั้น

สุนัขล่าสัตว์ถูกพลังอำนาจของเขาทำให้ตื่นตระหนกและหวาดกลัว จึงพากันถอยหลัง สุดท้ายก็กลัวจนหางจุกตูดวิ่งหนีไป

"เห็นแล้วหรือยัง ข้ามีความสามารถอันมหัศจรรย์" ดวงตาปีศาจชายหางตามองนางแล้วยิ้ม ลูกตาดำยังวิบวับด้วยประกายประหลาด

อันหลังหลงยังคงมองเขาอย่างทึ่งมึน หลังจากผ่านความทุกข์ทรมานยากลำบากมามากเพียงนี้ นางพลันรู้สึกร่างกายและจิตใจเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า คล้ายว่าในที่สุดพลังเหือกสุดท้ายก็ถูกใช้ออกไปจนหมด ร่างอ่อนระทวยลงไปกับพื้น นางหลับตาลง จมลงไปในความมืดมิด ก่อนสติจะขาดลอยก็แว่วยินเสียงเปี่ยมเสน่ห์เข้ายวนใจดังขึ้นมาจากครั้ง...

"หึ นอนเถิด หลังนอนอิ่มแล้ว เราจะได้ออกเดินทาง"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622771.html>